

TAMMI

JARI JÄRVELÄ

MOZZA- RELLA- KUU

*ja muita
matkatarinoita*

JARI JÄRVELÄ

MOZZARELLA- KUU

ja muita matkatarinoita

TAMMI
HELSINKI

KIIITOS ALFRED KORDELININ SÄÄTIÖLLE,
JOKA ON TUKENUT TÄMÄN TEOKSEN KIRJOITUSTYÖTÄ.

TEKSTI: © JARI JÄRVELÄ JA TAMMI 2022
KUVITUKSET: © ANJA REPONEN JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-4177-7

PAINETTU EU:SSA

*Kirsille,
Havulle,
Kitille ja Simolle,
Annelle ja Timolle,
äidille ja isälle
ja muillekin seikkailujen
ja hyvän ruoan
rakastajille*

Sisällys

Kummitukset	9
Ihme Marrakechissa	16
Kaksi mullistusta	26
Lastenvaunut	30
Porvariston hillitty charmi	35
Sulut, kaikki 64 (eli kansimiehen päiväkirja)	42
Vakooja Kataloniassa	54
Me majakanvartijat	63
Villa Snellman	70
Raiteella numero 41/2	82
Supermaistelut	95
Aarrekammio	103
Onnenpotku Hastingsissa	112
Mozzarellakuu	121
Autiolla saarella	129
Sisiliassa	136
Napoleonin pompannapit	154
Villihevosiä, lepakkomiehiä ja kämmeniä	166
Pakana härkäjuoksussa	176
Puhkeavat kuplat	189
Hummereiden kosto	198
Viinikukon mailla	206
Kolmen tähden Michelininit	215
Piknikin voima	231
Illallinen joka kesti 7 000 vuotta	242
Jälkisanat	252

KUMMITUKSET

En olisi uskonut päätyväni häämatkallani kummitusten täyttämään huoneeseen, jossa murhatut naiset valittivat lattian alla. Täällä kuitenkin olin.

* * *

Yöllä heräsin siihen, että rautasänky täräsi ja narahteli. Laskin käden huovalle, huopa luisui sormieni välistä ja valahti yli sängynlaidan. Koleus tuntui heti iholla.

Kurottelin kohti lattiaa, haparoin huovankulmasta otetta silmät kiinni, mutta en saanut puoliunessa huopaa kiskottua takaisin ylös. Sängyn jalat olivat korkeat ja matkaa lattialankuille oli lähes metri.

Kirsi liikahteli vieressäni ja mutisi toisen huovan alla unissaan. Olimme matkanneet illalla junalla pitkän niemen kärkeen, andalusialaiseen Cádizin kaupunkiin, josta isot valtamerihöyryt lähtivät aikoinaan Euroopasta kohti New Yorkia ja Buenos Airesia. Matkustajalaivat olivat jo aikoja sitten satamasta kadonneet,

mutta meri ympäröi yhä Cádizin kapeaa niemeä kolmelta puolelta. Ilma oli auringonpaisteessakin täällä kosteaa eikä kuuman-kuivaa niin kuin sisämaassa, merisuolan melkein maistoi kielellään. Merituuli oli runnellut monien rakennuksien maalauksia ja rappauksia, seinistä kuoriutui isoja värilastuja kuin joku olisi irrotellut maalia jättiläismäisellä juustohöylällä.

Olimme kävelleet asemalta kohti kaupungin vanhaa keskustaa. Kirsi oli osoittanut äkkiä ulapalle päin: Atlantilta lähestyi paksu rintama mustia pilviä. Olimme etsineet kiireesti halvan hotellin, jotta olisi katto pään päällä kun rajuilma puhkeaa.

Heti majapaikan löytymisen jälkeen olimme käyneet läheisellä aukiolla syömässä paistinpannullisen valkosipulissa, oliiviöljyssä ja sherryssä tiristettyjä sieniä. Ruoka oli makoisaa, mutta kuuntelimme toisella korvalla hieman huolestuneina mereltä lähestyvää voimistuvaa kuminaa. Katselimme syödessämme kahta tyttöä, jotka juoksentelivat ja leikkivät pöytien ympärillä. Pienempi paineli uteliaana sinne tänne kuin pyryharakka, koetti pyydystää gekkoja ja lepakoita, ja isompi kävi aina välillä pelastamassa hänet jostain pulasta. Välillä sisarukset menivät selittämään jotain läheisessä pöydässä syöville vanhemmilleen. Nimesimme siskokset Eveliinaksi ja Karoliinaksi, ja ajattelimme, että meilläkin olisi ehkä joskus pari tuonkaltaista lasta. Sellaista tulee ajateltua syksyisellä häämatkalla, kun kulkee reput selässä Euroopan halki kohti Marokkoa.

Olimme ehtineet majapaikkaamme ennen sadetta. Unikin oli tullut ennen kuin ukkonen, mutta nyt, keskellä yötä, olin jo lähes kokonaan hereillä. Silmäluomien läpi erottui kirkas valonvälähdys. Ukkonen kumahti sisään huoneeseen. Sänkyä vastapäätä oli kookas vaatekaappi, joka näytti pieneen oviaukkoon verrattuna suhteettomalta. En tajunnut, miten se oli saatu mah-tumaan ovesta sisään, ennemminkin koko huone oli pitänyt

rakentaa sen ympärille. Nyt jyrähdysten välillä kuulin, miten vaatekaapin oven saranat ritisivät. Lattialankut resonoivat jyrähdyksissä ja kaappi natisi kuin liikkuisi kankeine jalkoineen hitaasti kohti sänkyä.

Salamoiden ja jyrähdysten väli tihentyi, ja minun oli mahdotonta enää päästä uneen. Huoneessa oli salamoiden iskiessä valoisaa kuin keskipäivällä. Ja kaiken lisäksi tajusin, että minun pitäisi päästä vessaan. Huoneessa ei sellaista mukavuutta ollut, vaan muistelin kerroksen ainoan vessan sijaitsevan jossain pimeän käytävän päässä.

Kohottauduin istumaan sängyn laidalle ja kurotin varpaat alas kylmälle lattialankulle. Saman tien lankku nytkähti varpaideni alla, ja jostain lattian alta kiiri naisen hätäinen valittava ääni aivan kuin naisparka olisi haudattu välipohjan täytteisiin ja hän ponnistelisi sieltä nyt ulos. Kiskaisin jalkani vaistomaisesti sängylle, ja uikutus lakkasi samassa hetkessä.

Ravistin päätäni – ei kai tämä johtunut niistä syödyistä sienistä? Ihan tavallisilta herkkusieniltä ne olivat näyttäneet ja mais tuneet. Kirsi käänsi vieressä kylkeä ja murahti unissaan. Hän oli vetänyt huovan päänsä yli ja oli siten suojassa salamanvälkkeeltä. Ukkosen jyrähtely ei häntä häirinnyt lainkaan. Hänen siskonsa oli joskus lapsuusaikaan kuulemma paukuttanut kattilankansia vastakkain nukkuvan Kirsin pään vieressä, eikä tyttö ollut herännyt.

Laskin jalkani uudestaan varovaisesti lattialankulle, ja valitus alkoi saman tien. Niskakarvat nousivat pystyyn, kun huoneen täytti pitkä, voihkiva, nouseva ja laskeva pyyntö, se oli selvästi jotain kieltä. Olin koko ajan saamaisillani sanoista selvän. Tuulen ulinaa se ei ollut vaan peloissaan oleva ihminen, joka pyysi minuutin lisää elinaikaa. Edes puoli minuuttia. Lankku väräsi varpaideni alla.

Vessaan ei tehnyt enää mieli lähteä. Pakenin keskelle sänkyä Kirsin kylkeen.

Aloin hyräillä hiljaa itsekseni, niin olin tehnyt lapsena rajuilmalla. Järkeilin, että tämä oli vain ukkosen aiheuttama ilmiö. Majatalo oli rakennettu kallion päälle, salamät löivät jossain lähistöllä samaan kallioon ja saivat sen tärähtelemään. Samalla tutisi koko rakennus ja sen lattiat ja sitä myötä huoneissa olevat kalusteet. Naisia ei haudattu enää lattioiden alle eikä muurattu seinien sisään.

Selitykseni hukkui ukkosenjytinään ja kaapinovien narinaan.

Kömmiin Kirsin yli sängyn toiselle puolelle ja laskin jalkani sen puolen lankulle. Aneleva uikutus alkoi heti. Ponnahtin takaisin sängylle ja vedin polvet koukkuun. Mutta tällä kertaa valitus ei lakannut. Ja nyt valittavia naisia oli yhden sijasta monta. Muistin, miten kylmästi respan kurttuinen ukko oli silmäillyt meitä, kun olin saapuessamme pyytänyt halpaa huonetta. Hän oli luimistellut aikansa ja ojentanut vasta sitten ruosteisen avaimen. Meille oli näköjään annettu huone ukon yksityisen hautausmaan päältä. Ilmankos huone oli halpa. Ukko oli selvästikin joku paikallinen ritari Siniparta, joka oli päästänyt jokaisen morsiamensa päiviltä ja kätkenyt heidät rapistuvan hotellinsa uumeniin.

Salamat heittivät huoneen harvojen huonekalujen varjot väärin paikkoihin. Oma varjoni huojui ovelsa ja näytti ukolta, joka oli tulossa puukko kädessä väkisin sisään.

Ovesta en pääsisi pakoon. Respan ukko odottaisi alhaalla.

Pakottauduin astumaan lattialankuille voivotuksesta huolimatta. Hiivin kohti ikkunaa. Jokin pakoreitti meidän oli keksittävä tästä painajaisesta. Vaikka koetin astua keveästi, uikutukset voimistuivat aina kun jalkapohjani painuivat lankkuun. Lankut värisivät kuin ne olisivat koettaneet vääntää minut

päältään. Vetäisin ikkunan auki ja työnsin yläruumiini ulos ikkunasta, hengitin syvään. Tunkkaisen huoneilman jälkeen solkenaan ryöppyävä sadekin tuntui houkuttelevalta, vaikka jääkylmä vesi valui pitkin hiuksia. Alas lätäkköiselle kujalle oli yli viiden metrin pudotus. Mutta pelastautuminen olisi silti mahdollisuuksien rajoissa: ensin patja alas, lakanasta köysi ja sitten perässä. Loppumatkan voisi pudottautua. Tärkeintä olisi päästä pois tästä hautakammiota muistuttavasta huoneesta, ei siinä nilkan nyrjähdys haittaisi.

Vastapäätä ikkunaamme, aivan lähellä, näkyi kiviseinä ja seinässä hohti valaistu ikkuna, jonka samean lasin lävitse erottin tummia pyörylöitä. Alempana seinässä huomasin salaman leimahduksessa kaarioven. Pitkin kujaa kahlasi lätäköiden läpi kaksi yönustaa hahmoa. Huusin ja heilutin kättäni kiinnittääkseni heidän huomionsa kuin he olisivat palomiehiä ja voisivat pystyttää seinän vierelle tikkaat, joita pitkin pääsisimme laskeutumaan kummitushuoneesta pois.

Seuraavassa salaman välkähdyksessä hahmot paljastuivat kahdeksi nunnaksi. He käänsivät päänsä ylös, tekivät suuntaani ristinmerkin ja toivottivat Jumalan siunausta ennen kuin katosivat kaariovesta sisään.

Pian huomasin, miten valaistun ikkunan takana vilahti kaksi uutta siluettia. Tajusin, että tummat pyörylät olivat nunnien päitä ja edessäni oleva seinä kuului luostarin kirkolle tai kappelille. Naiset lauloivat pitkää latinankielistä viisua ujeltavan tuulen kanssa kilpaa, ja ukkonen tärisytti rytmiryhmänä lattiaa.

Kummitukseni olivatkin siis öistä hartaushetkeään pitäviä nunnia!

Kuuntelin avoimessa ikkunassa vigilian loppuun ja seurasin, miten nunnat poistuivat sateiselle kujalle. Rännistä purskahti yhden päälle ämpärillinen vettä, muut kikattivat.

Aamulla ukonilma oli mennyt matkoihinsa, mutta kujat tulivat yhä vettä. Suolainen tuuli oli höylännyt seinistä lisää rapausta. Loikimme lätäköiden ylitse pikkuruiseen kulmabaariin, jonka mainoskyltti oli isompi kuin baarin lattia. Kapean tiskin ääressä nojaili partasuinen jätti, hartiat leveät kuin voimanoistajalla ja rintakehä tynnyrimäinen. Päätelin hänet merimieheksi, sillä tiskillä lepäävän valtavan nyrkin kämmenselkää koristi ankkuritatuointi. Rystyset olivat punakat ja turvoksissa kuin seilori olisi ollut tappelunnujakassa juuri ennen tänne saapumistaan. Tai ehkä hän oli paininut härän kanssa, ja härkä jäänyt häviölle.

Pyysimme maitokahvit ja croissantit, joita oli pino läheisellä lautasella. Merimies murahti kuin talviunilta herätetty karhu, kun ujuttauduimme kapealle tiskille hänen kupeelleen. Hän ei selvästikään pitänyt seurasta.

Kun mies avasi suunsa, kahvi oli pärskähtää suustani ulos. Jättiläisen ääni oli kimeä kuin pikkulapsella. Sanomisiaan hän painotti paukuttelemalla valtavalla nyrkillään sinkkitiskiä niin, että koko kuppirivistö läheisen espressokoneen päällä helisi. Vastakohta miehen massiivisen olemuksen ja kimakan cantores-minores-äänien välillä oli niin suuri, että minun oli vaikea pidätellä nauruani. Kummitusmaisen yön jälkeen hermot olivat herkällä.

Purin poskieni sisäpuolta, etten alkaisi hihittää, kun partasuu seilori perusteli vakavissaan jotain erityisen painavaa asiaa baarimikolle. Koetin suunnata ajatukseni muualle ja keskityin tutkimaan hänen tatuointejaan. Ankkurikäsi oli ranteesta ylöspäin rehevien viiniköynnösten ja rypäleterttujen peittämä, ylempänä tukiin paksuisessa olkavarressa hohti kirkkaanpunainen sydän.

Sydämen sisälle oli tatuoitu yksi sana.

Kun luin sydämen sisällön, en pystynyt enää hillitsemään itseäni. Suustani pääsi pärskähdytys, vai oliko se liikituksen

tyrskähdys. Merimies katsoi minua kummastuneena. Miten tuo jolppi nyt tuossa pärskii voisarven murusia lattialle ja nauraa ja itkee yhtä aikaa?

Sydämen sisälle oli silmukkaisin kirjaimin ikuistettu tatuointineulalla merimiehen rakkaimman nimi: ”Äiti”.

IHME MARRAKECHISSA

Vaara, pois tieltä! joku kiljaisi takaani kuin henkensä hädässä. Kavahdin ja astuin vaistomaisesti sivulle, ja ohitseni sujahti minua hipoen huojuvalla polkupyörällä ajava mies. Hän kannatteli toisella kyljellään pystyssä valtavaa ikkunalasia samalla kun yritti kesyttää teutaroivaa fillariaan vain yksi käsi ohjaustangossa. Hänen oli pakko pitää loivassa alamäessä vauhtia yllä tai muuten pyörä alkoi kiemurrella entistä pahemmin.

Lasin kulmien ympäri oli solmittu narulla jonkinlainen kantokahva, josta pyöräilijä kannatteli vapaalla kädellään särkyvää lastiaan. Hän suuntasi ahtaannäköiseen kaupunginporttiin. Ikkunalasi oli ainakin kaksi metriä korkea ja kolmi-sen metriä leveä, ja lasti mahtui juuri ja juuri kivisen holvi-kaaren alle.

Yhtäkkiä tunnelimaisen porttikongin toisesta päästä sukelsi lasinkantajaa vastaan mopo, jonka kuski kuljetti vaimoaan, neljää lasta ja yhdeksää lootaa ja polttaa reuhutti samalla tupakkaa.

Kaksi ajopeliä suuntasi täyttä vauhtia toisiaan kohti keskellä ahdasta porttikonkia.

– Pois tieltä, polkupyöräilijä kiljahti epätoivoisesti.

Hetken näytti, että törmäys olisi väistämätön ja ilmaan sinkoutuisi lapsia ja tuhansittain lasinsirpaleita. Painoin silmät vaistomaisesti kiinni.

Sälähdystä ja rysähdystä ei kuulunut. Kun raotin luomiani, näin että mopokuski oli onnistunut kääntämään ajopelinsä viime hetkellä aivan holvinseinämän viereen niin, ettei yksikään lapsi ollut pudonnut kyydistä. Lasinkuljettaja jatkoi huojuvaa kiitoaan porttiaukon toisella puolella.

Mopoileva perhe ohitti meidät ja kuulimme puolenkymmentä enemmän tai vähemmän vapisevalla äänellä lausuttua tervehdystä. Kuski puristi ohjaustankoa rystyset valkeina, ja vaimo pyyhki miehensä otsalta hikeä, ja sitten mopo kääntyi päristen kulman taakse. He tiesivät minne mennä. Me sen sijaan olimme eksyksissä vaaleanpunaisten talojen keskellä. Kädessäni oli kyllä paperilappu, jossa oli osoite, mutta häthätää tekstatut sanat olivat ranskaksi ja ympäröivillä kujilla näkyvät kyltit oli kirjoitettu pelkästään arabiaksi.

Olimme saaneet päivälliskutsun eilisessä yöjunassa matkustaessamme Tangerangista tänne Marrakechiin. Junan oli itse asiassa pitänyt olla lakossa. Niin meille oli julistanut Tangerangissa opaksemme väkipakolla yrittänyt, vakuuttavaääninen kaveri. Junat olivat hänen mukaansa kaupungissa lakossa, ja asemalla oli muutenkin erittäin vaarallista. Bussit olivat lakossa, taksit olivat lakossa. Hotellit olivat täpötäynnä, emme saisi yösijaa mistään. Ulkona oli hengenvaarallista ilman hänen seuraansa. Ainoastaan opastarjokkaan ystävän hotellissa olisi tilaa. Vain hän itse voisi kuskata meitä ympäri kaupunkia. Ja kun vain kunnon korvauksesta sovittaisiin, niin hän voisi vilpittömästi auttamisen

halustaan viedä meidät autollaan aina yli viidensadan kilometrin päähän Marrakechiin asti, jos kerran sinne halusimme.

Emme tarttuneet tarjoukseen, vaikka mies roikkui perässämme korttelikaupalla.

Suuntasimme opastarjokkaan vakavista varoitteluista huolimatta asemalle, ja siellä juna odotti meitä valmiina lähtöön.

Olimme yöpyneet junassa neljän hengen makuuhytissä. Yksi vuodepaikka oli tyhjä. Kolmantena matkalaisena oli vähän päälle kolmikymppinen marrakechilainen mies, joka esittäytyi Hakimiksi. Häntä nauratti kertomukseni Tangerin lakkoiluista.

– Tangerissa taksit eivät ole ikinä lakossa, hän nauroi. – Eivätkä hotellit täynnä. Eivätkä Tangerista huijarit lopu.

Kun olimme saapuneet aamulla Marrakechiin, Hakim tarkisti että meillä oli varmasti majapaikka, jokin muu kuin tangerilaisen opastarjokkaamme suosittelema. Sitten hän oli kutsunut meidät seuraavana päivänä syömään perheensä kanssa, he asuivat Marrakechin *medinassa*, vanhassa kaupungissa. Osoitteen hän oli kirjoittanut ranskaksi paperilapulle.

Olin kierrellyt Kirsin kanssa ensimmäisen päivän Marrakechin toria ja sitä reunustavia labyrinttimaisia *soukeja*, basaa-reja, joissa eksyi helpommin kuin umpimetsässä. Itse tori oli muuttunut illan pimetessä täysin. Päivisin siellä oli kaupan liki kaikkea oudoista mausteista ja potenssilääkkeistä aina hammaslääkäripalveluihin – pätevän hammaslääkärin curriculumina sai toimia pöydän kulmalla kohoava komea hammaskasa. Iltaisin alkoivat sen sijaan porista isot kuparipadat, ja torille syntyi rykelmä ulkoilmaravintoloita. Padoista nousi paksua höyryä, joka tuoksui yhtä aikaa viekoittelevalta ja arveluttavalta. Syöjille kaadettiin ruoka-annokset kuppeihin ja koko tori peittyi ajoittain padoista ja tulisijoista leviävään höyryyn ja savuun kuin Marrakechin ylle olisi laskeutunut ympäröivältä aavikolta sumu.

Vielä ruokapaikkojakin kiehtovampia olivat olleet iltaoiselle torille syntyneet ihmispiirit. Niiden keskellä oli lyhty ja sen luoman valoympyrän keskellä tarinankertoja, joka vangitsi kertomuksellaan täysin kuulijansa. Välillä ihmiset nauroivat, välillä puistelivat päätään, ja kun tarinassa tapahtui jotakin jännittävää tai kauhistuttavaa, kädet lennähtivät kasvoille. Omanlaisiaan äänikirjoja nämä tarinankertajat olivat, eikä yksikään yleisöstä lähtenyt ringistä ja jättänyt kesken. Päinvastoin, kun tarina eteni, rinki tiivistyi yhä lähemmäs kertojaa. Jännittävimmässä kohdassa kertoja itse keskeytti tarinansa ja kiersi kuulijoiden joukossa rahakupin kanssa. Vasta kun hän oli saanut maksun kertomuksestaan, hän jatkoi loppuhuipeennukseen, joka sai kuulijat huudahtelemaan, voivottelemaan, nauramaan ja taputtamaan.

Vaikka en ollut kielimuurin takia ymmärtänyt itse tarinoita, jo täysillä eläytyvien kuuntelijoiden seuraaminen oli mukaansatempaava seikkailu, jota en olisi malttanut jättää kesken.

Mutta nyt oli seuraava päivä, ja me eksesissä Marrakechin vanhan kaupungin kapeilla kujilla. Näytin osoitelappuani parille ohikulkijalle, jotka huitaisivat kädellään molemmat eri suuntiin, ja niin pyörimme ihmisvilinän keskellä yhä hämmentyneempinä. Joku poika halusi välttämättä lankata kankaiset lenkkikenkäni. Lähistöllä olevan lihakaupan lampaanpäät näyttivät hoksaaavan asioita paljon viisaampina kuin minä. Manailin junahyttikaveriamme, joka oli selvästikin halunnut tehdä meille käytännön pilan ja naureskeli nyt jossakin kahvilassa partaansa, miten pari turistia pyörii hölmönä ympyrää olemattoman osoitteen perässä.

– Lähdetään takaisin, puhahdin. – Yksi huijari lisää.

Suunnistimme kohti talonharjojen välistä vilahtelevaa Koutoubian minareettia, se oli kiintopistemme sokkeloisten kujien seassa. Majapaikkamme sijaitsisi sen ja toriaukion lähellä.

Silloin kuulumme huudon ja näimme ilmassa viuhtovan käden, ja sitten eilisen yöjunan hyttikaverimme juoksi ihmisten seassa meitä kohti. Hakim oli alkanut epäillä, ettemme välttämättä löytäisi perille ja lähtenyt etsimään meitä kujilta.

– Huijari vai? Kirsi kysyi vaimeasti. Punastuin ainakin yhtä roosanväriseksi kuin ympäröivien talojen seinät. Ne olivat punertavia, koska valkeat seinät sokaisisivat ihmisiä auringonpaisteissa. Minä olin punainen noloudesta.

Kohta pujahdimme sisään oviaukosta, ja meitä tervehti Hakimin perhe: vaimo Namira ja kaksi tyttäret. Tyttäret olivat kahdeksantoista ja seitsemäntoista, eivätkä vanhemmatkaan kolmeaviittä vuotta enempää.

Minut ja Kirsi johdatettiin punasävyiseen huoneeseen, jonka lattiaa peitti monimutkaisesti kuvioitu matto, se oli kuulemma monta sukupolvea vanha. Seiniä pitkin kiersi matala, köynnösmaisoin kaiverruksin koristettu puusohva, jolla oli erikokoisia ja -värisiä tyynyjä. Matolla keskellä huonetta oli matala pöytä ja pöydällä iso kulho.

Kävimme istumaan sohvalle, kulhon ympärille, ja tyttäret antoivat meille lautaset.

Perheenisä otti kulhosta riisiä oikean kätensä sormiin ja pyöritti sen näppärästi kuulaksi. Kuulan hän työnsi suuhun ja pureskeli. Tyttäret näyttivät myös meille mallia. Yritin perässä, mutta oma riisikuulani hajosi juuri kun olin saamassa sen huulien väliin ja riisit pirskahtivat pitkin perheen arvomattoa. Sama juttu Kirsillä.

Hakim pyysi meitä seuraamaan tarkkaan ja pyöräytti uuden kuulan, ja niin tekivät Namira ja tyttäretkin. Kaikki kuulat olivat täydellisiä palloja. Yritimme uudestaan ja levitimme lisää riisiä pitkin mattoa. Lattia edessämme oli kuin häissä keskellä riisisadetta.

Herkkupaloja matkustelun nälkään

Mitä tapahtuu, kun halpa hotelli Cadizissa paljastuu yöllä kummitustaloksi? Entä kuinka korttelillinen pisalaisia valjastetaan kantamaan lastenvaunut ikkunan kautta ravintolaan?

REPPUREISSAAVAN KIRJAILIJAN
HYVÄN MIELEN TARINAT VIINIEN JA OLIIVIEN
MAISEMISTA SAAVAT MATKAKUUMEEEN
NOUSUUN JA VEDEN KIELELLE.

---

www.tammi.fi

40.7

ISBN 978-952-04-4177-7

KANNEN KUVITUKSET: ANJA REPONEN · ULKOASU: EEVALIINA RUSANEN